

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **V. U. T.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2018, čj. KRPA-180588-32/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2018, čj. 2 A 60/2018-41,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje.**
- II. Kasační stížnost **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která bude proplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 12. 6. 2018 byla žalobci prodloužena doba zajištění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, která byla

stanovena rozhodnutím žalované ze dne 15. 5. 2018, čj. KRPA-180588-16/ČJ-2018-000022, a to o dobu 60 dnů.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu u městského soudu, který ji výše uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatel nesouhlasí s posouzením krajského soudu ve vztahu k možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel namítl, že byl zajištěn, ačkoli žalovaná nezhodnotila důkladně jeho situaci. Žalovaná svůj postoj založila pouze na skutečnosti, že stěžovatel setrval na území České republiky i poté, co uplynula doba k vycestování stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná se však nedostatečně vypořádala se specifickou situací stěžovatele, který se na území ČR protiprávně zdržoval pouze z nedbalosti spočívající v nedostatku zájmu o výsledek své žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel se totiž spolehl na to, že přiznání odkladného účinku NSS „přebíjí“ původní usnesení vydané v řízení o jeho žalobě, jímž odkladný účinek jeho žalobě přiznán nebyl. Stěžovatel nebyl schopen se zorientovat v právně poměrně složité věci, v níž jeho „vítězství“ u NSS jeho situaci ve skutečnosti zhoršilo. Stěžovatel zdůraznil, že nelze připustit jakékoli paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2016, čj. 5 Azs 20/2016-48) a nelze zavrhnout alternativní opatření využitelná pro nahrazení zajištění.

[4] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Usnesením ze dne 10. 10. 2018, čj. 5 Azs 280/2018-25, NSS přerušil řízení o kasační stížnosti, protože v jiné věci (sp. zn. 10 Azs 252/2017) položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, jejíž posouzení je podstatné také v tomto případě. Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 15. 8. 2017) *[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, [...] soud řízení o žalobě zastaví. [...] Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.* NSS se Soudního dvora zeptal, zda výklad unijních předpisů brání vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje NSS přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn (v této věci byl stěžovatel propuštěn ze zajištění dne 30. 7. 2018). V mezidobí však Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, rozhodl, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů (tj. dnem 21. 1. 2019, č. 16/2019 Sb.). Vzhledem k uvedenému odpadl důvod, pro který bylo řízení přerušeno. Proto NSS rozhodl ve výroku I. tohoto rozsudku, že v řízení se pokračuje (§ 48 odst. 6 s. ř. s.), a kasační stížnost meritorně projednal.

pokračování

[7] Ze správního a soudního spisu vyplynulo, že rozhodnutím žalované ze dne 9. 9. 2013 bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let, současně mu byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že se dle závazného stanoviska vydaného podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování. K uložení správního vyhoštění správní orgán přikročil, jelikož se stěžovatel nacházel na území ČR neoprávněně bez víza více než čtyři měsíce, konkrétně ode dne 17. 4. 2013 do dne 9. 9. 2013, minimálně dne 9. 9. 2013 tedy pobýval v ČR bez cestovního dokladu a při pobytové kontrole se prokázal dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním. Dne 15. 5. 2018 v 9:30 hodin prováděla žalovaná kontrolu osob ve stanici metra Opatov. Během kontroly stěžovatele bylo zjištěno, že je evidován v databázi nežádoucích osob. Jelikož vznikly pochybnosti o zákonnosti jeho pobytu, byl téhož dne zajištěn. Na základě zjištěných skutečností žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 15. 5. 2018, č. j.: KRPA-180588-16/ČJ-2018-000022, jímž byl stěžovatel podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu. Nyní napadeným rozhodnutím žalované ze dne 12. 6. 2018 byla stěžovateli podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, která byla stanovena rozhodnutím žalované ze dne 15. 5. 2018, a to o dobu 60 dnů. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2018, čj. 2 A 54/2018-50, byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2018 o zajištění stěžovatele. Z úřední činnosti je pak NSS známo, že řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti tomuto rozsudku bylo usnesením NSS ze dne 11. 10. 2018, čj. 7 Azs 305/2018-25, zastaveno.

[8] Podle § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.

[9] Spornou otázkou v nyní projednávané věci je to, zda žalovaná správně posoudila možnost aplikace zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců při rozhodování o prodloužení zajištění.

[10] Žalovaná dospěla k závěru, že trvají důvody pro zajištění stěžovatele, neboť s ohledem na dosavadní jednání stěžovatele a jeho poměry nadále existuje nebezpečí, že nebude respektovat uložené správní vyhoštění (k posuzování podmínek pro rozhodnutí o prodloužení zajištění viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2017, čj. 5 Azs 81/2017-28). Žalovaná se také podrobně zabývala možností uložení mírnějších opatření, a to na stranách 5 až 7 svého rozhodnutí. Žalovaná detailně posoudila individuální okolnosti stěžovatele a dospěla k závěru, že uložení mírnějších opatření by bylo neúčelné, neboť stěžovatel nemá dostatečné finanční prostředky ke složení finanční záruky, nemá žádnou oficiálně hlášenou adresu, opakovaně porušoval právní předpisy a na základě jeho dosavadních protiprávních jednání lze usuzovat, že má problém s dodržováním povinností, které jsou mu uloženy.

[11] Nelze proto souhlasit s tím, že by stěžovatelův případ byl rozhodován pouze paušálně bez přihlédnutí k jeho osobním, majetkovým a rodinným poměrům (srov. usnesení ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38, č 3559/2017 Sb. NSS). NSS se na základě zjištěného skutkového stavu ztotožňuje s žalovanou, že v případě stěžovatele v době vydání napadeného rozhodnutí existovala důvodná obava, že bude mařit a ztěžovat průběh řízení o správním vyhoštění, a s ohledem na jeho individuální poměry nebylo možné přistoupit k uložení mírnějších opatření. V podrobnostech odkazuje NSS na rozhodnutí žalované.

[12] Městský soud rovněž dospěl ke shodnému závěru, přičemž se podrobně zabýval také námitkami stěžovatele ve vztahu k jeho „*nedbalostnímu*“ protiprávnímu pobytu na území ČR. Městský soud konstatoval, že v době, kdy byl stěžovatel kontrolován, uplynul již více než jeden rok od okamžiku, kdy bylo namítané řízení o kasační stížnosti stěžovatele, již byl usnesením NSS ze dne 1. 2. 2017, čj. 5 Azs 4/2017-23, přiznán odkladný účinek, skončeno rozsudkem NSS ze dne 9. 3. 2017, čj. 5 Azs 4/2017-49, který právní moci nabyl dne 14. 3. 2017. Od tohoto dne začala běžet stěžovateli lhůta k vycestování, neboť v řízení o žalobě nebyl jeho žalobě odkladný účinek přiznán; lhůta k vycestování stěžovateli uplynula dne 13. 4. 2017. S těmito závěry se NSS ztotožňuje a shodně s městským soudem konstatuje, že bylo povinností stěžovatele, aby se aktivně zajímal o svou pobytovou situaci, a to tím spíše, že si byl vědom toho, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. NSS pak pouze dodává, že městský soud neposuzoval nemožnost uložení zvláštních opatření jen s ohledem na to, že stěžovatel neprojevil dostatečný zájem o svou pobytovou situaci, ale vzal v úvahu všechny okolnosti případu, které ve svém souhrnu nasvědčují tomu, že uložení mírnějšího opatření by nebylo účelné.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl a žalované, která měla ve věci úspěch a měla by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] Zástupcem stěžovatele byl usnesením městského soudu ze dne 30. 5. 2018 ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Zástupci NSS přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je odměna navýšena o částku odpovídající této dani (tj. 21 %). Částka v celkové výši 4 114 Kč bude vyplacena z účtu NSS ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu